

utéct. Je jím osobní setkání s Pánem, který přijde. To je to ‚krásné‘, k čemu podvědomě směřuješ, protože jsi stvořen pro štěstí. A plnost štěstí ti může dát pouze On.“

„Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde.“

Pán Ježíš určitě přijde na konci života každého z nás, ale už nyní ho můžeme poznávat skutečně přítomného v Eucharistii, kterou máme slavit, v jeho slově, které máme poslouchat a žít, v každém bratrovi a sestře, které máme přijmout, v jeho hlase, který mluví ve svědomí. I dnes před nás život klade mnoho výzev a my se ptáme: „Kdy toto všechno utrpení skončí?“ Nemůžeme pasivně čekat na Pánův zásah: každý okamžik musíme využít k uskutečnění Božího království, k uskutečnění jeho plánu bratrství. Každý drobný skutek lásky, každá laskavost, každý darovaný úsměv proměňuje naši existenci v ustavičné a plodné čekání. Otec Paco je kaplanem v jedné španělské nemocnici. Leží tu mnoho starých lidí, kteří často trpí vážnými degenerativními chorobami. Vypráví: „Když jsem jednou klepal na dveře jednoho starého pacienta, který se často hlasitě bouřil proti víře, trochu jsem zaváhal, ale pak jsem si řekl, že chci svědčit o Boží lásce. Vešel jsem s nejkrásnějším úsměvem, jaký jsem dovedl. Mluvil jsem k němu laskavě, vysvětloval jsem mu krásu svátostí. Zeptal jsem se ho, zda by je chtěl přijmout a on odpověděl: „Určitě!“ Vyzpovídal se a přijal Eucharistii a svátost nemocných. Chvilku jsem s ním ještě pobyl. Když jsem odcházel, byl klidný a jeho dcera, která tam byla s ním, byla překvapená.“

Letizia Magri

Slovo života – prosinec 2019

„*Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde*“ (Mt 24,42)

V tomto úryvku Matoušova evangelia připravuje Ježíš učedníky na svůj poslední a nečekaný návrat, který je překvapí.

I v oné historické době existovalo mnoho problémů, válek, utrpení všeho druhu. Izraelský lid vkládal naději do zásahu Hospodina, který učiní konec slzám. Toto čekání proto nebylo důvodem ke zděšení, ale spíše útěchou, časem spásy. Zde Ježíš ukazuje velké tajemství: máme žít dobře přítomný okamžik, protože On se vrátí ve chvíli, kdy budeme pracovat, věnovat se běžným každodenním věcem, v nichž často zapomínáme na Boha, protože jsme příliš pohlceni starostmi o zítřek.

„Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde.“

Bděte: to je také výzva k tomu, abychom měli oči otevřené, rozeznávali znamení Boží přítomnosti v dějinách, v každodennosti, a pomáhali těm, kteří žijí ve tmě, nacházet cestu životem. Nejistota ohledně přesného dne, kdy Ježíš přijde, staví křesťana do pozice neustálého očekávání. Povzbuzuje ho, aby intenzivně prožíval přítomný okamžik, aby miloval dnes, a ne zítra; aby odpustil teď, a ne až potom; aby proměňoval danou situaci nyní, a ne až najde místo ve svém zaplněném diáři. Chiara Lubichová o tomto Slově rozjímala takto: „Všiml sis, že mnohdy nežiješ svůj život, ale živoříš čekáním na ‚pak‘, kdy by mělo přijít něco ‚krásného‘? Faktem je, že to ‚krásné potom‘ musí přijít, ale to není to, co očekáváš. Jakýsi božský instinkt tě přivádí k tomu, abys očekával někoho nebo něco, co by tě mohlo uspokojit. Možná, že myslíš na nějakou oslavu nebo na volný čas, nebo na nějaké mimořádné setkání. Jakmile tyto okamžiky pomínou, nejsi uspokojený, alespoň ne v plnosti. Znovu se začleňuješ do běžného koloběhu života, který neprožíváš naplno, ale v neustálém očekávání. Pravdou je, že mezi prvky, které utvářejí také tvůj život, je jeden, před nímž nemůže nikdo

utéct. Je jím osobní setkání s Pánem, který přijde. To je to ‚krásné‘, k čemu podvědomě směřuješ, protože jsi stvořen pro štěstí. A plnost štěstí ti může dát pouze On.“

„Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde.“

Pán Ježíš určitě přijde na konci života každého z nás, ale už nyní ho můžeme poznávat skutečně přítomného v Eucharistii, kterou máme slavit, v jeho slově, které máme poslouchat a žít, v každém bratrovi a sestře, které máme přijmout, v jeho hlase, který mluví ve svědomí. I dnes před nás život klade mnoho výzev a my se ptáme: „Kdy toto všechno utrpení skončí?“ Nemůžeme pasivně čekat na Pánův zásah: každý okamžik musíme využít k uskutečnění Božího království, k uskutečnění jeho plánu bratrství. Každý drobný skutek lásky, každá laskavost, každý darovaný úsměv proměňuje naši existenci v ustavičné a plodné čekání. Otec Paco je kaplanem v jedné španělské nemocnici. Leží tu mnoho starých lidí, kteří často trpí vážnými degenerativními chorobami. Vypráví: „Když jsem jednou klepal na dveře jednoho starého pacienta, který se často hlasitě bouřil proti víře, trochu jsem zaváhal, ale pak jsem si řekl, že chci svědčit o Boží lásce. Vešel jsem s nejkrásnějším úsměvem, jaký jsem dovedl. Mluvil jsem k němu laskavě, vysvětloval jsem mu krásu svátostí. Zeptal jsem se ho, zda by je chtěl přijmout a on odpověděl: „Určitě!“ Vyzpovídal se a přijal Eucharistii a svátost nemocných. Chvilku jsem s ním ještě pobyl. Když jsem odcházel, byl klidný a jeho dcera, která tam byla s ním, byla překvapená.“

Letizia Magri

Slovo života – prosinec 2019

„Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde“ (Mt 24,42)

V tomto úryvku Matoušova evangelia připravuje Ježíš učedníky na svůj poslední a nečekaný návrat, který je překvapí.

I v oné historické době existovalo mnoho problémů, válek, utrpení všeho druhu. Izraelský lid vkládal naději do zásahu Hospodina, který učiní konec slzám. Toto čekání proto nebylo důvodem ke zděšení, ale spíše útěchou, časem spásy. Zde Ježíš ukazuje velké tajemství: máme žít dobře přítomný okamžik, protože On se vrátí ve chvíli, kdy budeme pracovat, věnovat se běžným každodenním věcem, v nichž často zapomínáme na Boha, protože jsme příliš pohlceni starostmi o zítřek.

„Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde.“

Bděte: to je také výzva k tomu, abychom měli oči otevřené, rozeznávali znamení Boží přítomnosti v dějinách, v každodennosti, a pomáhali těm, kteří žijí ve tmě, nacházet cestu životem. Nejistota ohledně přesného dne, kdy Ježíš přijde, staví křesťana do pozice neustálého očekávání. Povzbuzuje ho, aby intenzivně prožíval přítomný okamžik, aby miloval dnes, a ne zítra; aby odpustil teď, a ne až potom; aby proměňoval danou situaci nyní, a ne až najde místo ve svém zaplněném diáři. Chiara Lubichová o tomto Slově roztímala takto: „Všiml sis, že mnohdy nežiješ svůj život, ale živoříš čekáním na ‚pak‘, kdy by mělo přijít něco ‚krásného‘? Faktem je, že to ‚krásné potom‘ musí přijít, ale to není to, co očekáváš. Jakýsi božský instinkt tě přivádí k tomu, abys očekával někoho nebo něco, co by tě mohlo uspokojit. Možná, že myslíš na nějakou oslavu nebo na volný čas, nebo na nějaké mimořádné setkání. Jakmile tyto okamžiky pominou, nejsi uspokojený, alespoň ne v plnosti. Znovu se začleňuješ do běžného koloběhu života, který neprožíváš naplno, ale v neustálém očekávání. Pravdou je, že mezi prvky, které utvářejí také tvůj život, je jeden, před nímž nemůže nikdo